

Franjo Lučić

(Uz prvu godišnjicu smrti)

18. ožujka 1972. godine Muzička akademija u Zagrebu zavila se u crno dok se gradom pronosila tužna vijest o smrti našeg velikog hrvatskog muzičkog genija profesora Franje Lučića. On je veliki dio svoga opusa posvetio isključivo crkvenoj glazbi pa dolikuje da ga se, uz godišnjicu njegove smrti, sjetimo na poseban način. Ponosna sam da sam bila učenica 4 godine ovako divnog čovjeka, velikog umjetnika na orguljama te onako plodonosnog pisca teoretskih djela. Stoga ovo nekoliko redaka neka budu izraz moje duboke zahvalnosti i velikog poštovanja mom nezaboravnom učitelju.

Profesor Franjo Lučić ugledao je svijet 31. ožujka 1889. godine u selu Kuće kod Velike Gorice. Ostavši rano bez oca, kako mi je sam pričao, za njegov odgoj pobrinuo se je ujak — župnik u Dubrancu. Smisao i ljubav za glazbu privukla je malog dječaka u dječji crkveni zbor kojim je tada dirigirao Miroslav Slogar, brat glazbenika Janka Slogara. Tu upozna je crkvenu glazbu, a također i prve početke u sviranju te već sa devet godina svira u crkvi i postaje seoski orguljaš. No prije nego je službeno započeo svoju orguljašku karijeru dječaka dogodilo se je ovo kako mi je sam pripovijedao: »Jedanput je orguljaš morao sići s kora prije svršetka mise, ne znam po kojem poslu, pjevači su se našli u neprilici tko će odsvirati »Deo gratias«; mali Francek vidjevši ih zabrinute sjeo je za orgulje i uvaženošću velikog orguljaša odsvirao ga je s pratnjom gregorijanskog korala. Nije imao još ni devet godina.« Nagrada ujakova, jasno, bio je zagrljaj, poljubac i nekoliko novčića za bombone. Možda je baš taj »Deo gratias« bio povod da pošalje ujak talentiranog dječaka u Zagreb u učiteljsku školu. Glazbena naobrazba malog Franceka odvijala se pod sigurnom rukom Vilka Novaka. Postigavši veliki napredak u kratko vrijeme nastupao je je na svim javnim priredbama i pratio zborove na orguljama.

Upravo u vrijeme studiranja učiteljske škole nastaje prvijenac njegovih kompozicija: »Tantum ergo« u D-duru.

U pjesmarici koju je priredio Vilko Novak tiskana je Lučićeva popijevka »Zbogom ostaj« iz 1904. god.; to je njegova prva tiskana kompozicija, koja se nalazi i u Hrvatskom Crkvenom Kantualu. Mladi Franjo je i sam surađivao u harmonizaciji spomenute pjesmarice.

Uvidjevši izvanredni talenat vrijednog dječaka, svjetuje mu Vilko Novak da se upiše u visoku školu Hrvatskog glazbenog zavoda u Zagrebu gdje 1909. godine završava muzičke studije »summam cum laude« (s pohvalom), i to u klasi profesora Cirila Juneka orgulje, a kontrapunkt, fugu, glazbene oblike i kompoziciju kod profesora Franje Dugana.

Kao i svaki mladić i naš mladi umjetnik bio je podvrgnut vojnoj obvezi koju je odslužio kao upravitelj vojne bolnice u Zagrebu. Zahvaljujući uredskom poslu mogao se je i dalje baviti glazbom usprkos ratnom stanju. Njegovo plemenito srce osjećalo je tegobu koja se bila nadvila nad njegovom domovinom, i žalost što ne može raditi kao pedagog u školi. To sve izrazio je u svojoj »Legendi« u a-molu za orgulje.

Kad je 1912. godine u Sv. Ceciliji bio raspisan natječaj za skladanje latinske mise, za svega osam dana napisao je Lučić latinsku »Misu solemniss« u As-duru za mješoviti zbor i orgulje, a Cecilijansko društvo nagradilo ga je prvom nagradom. Te iste godine bila je izvedena u zagrebačkoj Prvostolnici pod ravnanjem vješte ruke Filipa Hajdukovića, regensa chori, spomenute katedrale. Inače više puta bilo je izvedeno ovo vrijedno djelo. 1941. pjevačko društvo »Lisinski« izvelo ju je pod ravnanjem Mladena Pozaića. Misa je u rukopisu.

Vrijedno je spomenuti da je Franjo Lučić bio marljivi suradnik crkvenog glazbenog časopis »Sveta Cecilija« koji je donosio u prilogu njegove skladbe i članke s vrlo pozitivnim kritikama. Kao profinjni cilijanac jasno da je bio član spomenutog društva.

Postavši učitelj u Kotarima 1917. godine, bio je oslobođen vojne obaveze. Mlad, revan, poletan, a uz to provodeći miran život u prirodi koju je neobično ljubio, stvorio je dva znamenita djela velikog opsega na polju svjetovne glazbe: »Simfonija u f-molu« i kantata »Noć na Uni«.

Razdoblje između 1918. godine pa do 1927. godine obilježeno je u Lučićevom životu brigom za društveno pitanje u Turopolju u službi župana. (Sjećam se vrlo dobro s kojim oduševljenjem je pričao o turopoljskim puranima i dobrom vinu). Ta dužnost nije ga priječila da sklada i to isključivo crkvene popijevke. U tom vremenskom periodu obogatio je našu crkvenu literaturu misom u C-duru i c-molu, a svjetovnu sa više narodnih zborova kao i baladom »Spi Jalšina«. Stanpanje školskog udžbenika »Nauk o harmoniji« pada također u to vrijeme.

Franjo Lučić uspješno se bavio i zapisivanjem pučkog melosa u Turopolju, no radi pomanjkanja vremena morao se ograničiti samo na melografiranje. 30 narodnih popijevaka iz Turopolja su njegova melografska imovina, a 1921. godine zabilježio je stare jurjevske i ivanjske popijevke iz Dragonošća. Budući da su karakteristične zbog izmjene muških i ženskih dueta u oktavama tiskane su u časopisu Sv. Cecilija 1924. godine.

Odmah nakon završenih glazbenih nauka, stekavši golemo tehničko znanje i postavši vrsnim orguljašem, bio je imenovan lektorom za povijest

glazbe. Od 1921. godine do 1961. godine, Lučićev pedagoški rad odvija se na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, i to kao profesora orgulja, harmonije i contrapuncta. Zbog naročitih organizatorskih sposobnosti od 1944. godine pa do 1945. godine, te od 1952. do 1961. godine bio je njezinim rektorom; umirovljen je 1961.

U razdoblju od 1932. godine pa do 1941. vršio je dužnost direktora »Polyhimnije« u Zagrebu koja se kasnije fusionirala s hrvatskom glazbenom školom »Vatroslav Lisinski«. Bio je blagajnik i predsjednik »Udruženja kompozitora«. Zналаčkom vještinom dirigenta vodio je mnoge pjevačke zborove u Zagrebu za koje je napisao 37 pučkih popijevaka, 15 moteta, 4 mise, od kojih su važnije u As-duru i Es-duru.

1942. godine prof. Franjo Lučić izdao je »Crkvenu pjesmaricu«, a pisana je za srednje i učiteljske škole. Ona sadrži 3 mise i 94 popijevke za razna liturgijska vremena. Kao i ostale crkvene kompozicije tako i ova pjesmarica je dokaz njegove velike ljubavi i zalaganja za pravu liturgijsku glazbu. Mo Albe Vidaković donoseći svoj sud o istoj u Sv. Ceciliji kaže: »To je zbirka koja dolično nadomješta »Vjenčevu«, dapače je nadvisuje, ... odiše svetošću, ozbiljnošću, liturgijskim duhom i pravom glazbenom umjetnošću«. (Sv. Cecilija, godina 1943. str. 148.).

Hrvatsku crkvenu glazbenu kulturu obogatio je velikim brojem vlastitih kompozicija. Janko Barlé pišući o Lučićevom glazbenom životu i radu kaže: »Lučić je pretežni dio svoga glazbenog rada posvetio crkvenoj glazbi, pa ga možemo ubrojiti među naše najmarljivije i najzaslužnije crkvene glazbenike«. (Sv. Cecilija, godina 1943. str. 61.)

Profesor Franjo Lučić svoje je pedagoško djelovanje zasnovao na ljubavi. Sjećam ga se kao čovjeka uvijek vedra i raspoložena. Veliku ljubav prema svojoj umjetnosti nastojao je prebiti i u one koje je k njoj vodio. Dan njegovih predmeta bio je za nas dan svečanosti, a ne straha. Ta i kako ne bi, jer osim muzičkoga znanja koje nam je davao vraćali smo se na svoje dnevne dužnosti obogaćeni njegovom dobrotom, vedrim raspoloženjem, strpljivošću i ostalim vrlinama koje čovjeku umjetniku, kao što je bio on, olakšavaju podnošenje kušnja i nerazumijevanja. Zato smo bili radosni i ponosni da smo bili njegovi učenici.

Od više teoretsko-naučnih djela koje je napisao prof. Franjo Lučić najvažnije mu je udžbenik »Polifona kompozicija« štampana 1954. godine. To djelo otkriva Lučićevo veliko umjetničko poznavanje polifonog sloga, a osim toga bogato je najboljim primjerima polifonih oblika. Još i danas vidim kako mu se oči svijetle od radosti i osobitog zadovoljstva kad mi je pripovijedao što mu je rekao rektor Münchenske muzičke akademije Karl Höller prigodom izložbe knjiga u Beču 1956. godine: »Njemački narod bi se ponosio takvim djelom. To je udžbenik pun izvanredno dotjeranih primjera, za mene dosad nepoznatih«. Karl Höller je molio dozvolu da smije prevesti udžbenik na njemački jezik; sam Lučić kaže: »Nisam mu dao«.

Lučić je bio izvrstan pedagog i teoretičar, autor raznih teoretsko-naučnih djela, članaka u stručnim časopisima, a napisao je i muzički kalendar 1934. godine.

Kao vrstan profesor, posjedujući velike organizatorske sposobnosti, a osobito vršeći dužnost rektora Muzičke akademije, mnogo je pridonio refor-

mi muzičke nastave u Jugoslaviji. Svojim odličnim priručnicima i udžbenicima koje je napisao »sve po noći«, kako je sam rekao, Franjo Lučić je unaprijedio našu muzičku nastavu, kako na srednjim tako i na višim muzičkim školama.

Pod prstima vrsnog umjetnika često su brucale orgulje zagrebačke Prvostolnice kao i ostalih zagrebačkih crkava, ali i orgulje crkava po gradovima širom lijepe naše domovine. Svirao je bilo na solo-koncertima, bilo kao pratnja kod izvođenja vokalnih djela. Tako 1937. godine kad se izvodila Beethovenova misa u C-duru on prati na orguljama jednako i kod izvedbe Mozartove mise u G-duru u Zagrebu 1938. godine. Svoju »Simfoniettu Andante« priređenu za orgulje izveo je na jednom koncertu 1913. godine. Osim ostalih važan je bio i koncertat u Dubrovniku izveden 1940. godine, gdje je uz ostala klasična i moderna djela izveo i svoju »Fantaziju« u f-molu. Pored tih koncertirao je i u bazilici Srca Isusova u Zagrebu 1926. godine, u Gospiću 1931. godine gdje je uz ostale kompozicije bila na repertoiru i njegova Sonata za orgulje u c-molu. Tijekom Lučićeva života bilo je više koncerata gdje su se izvodila samo njegova djela, a izvedbe misa u As-duru i Es-duru punile su masovno, bilo Božje hramove, bilo koncertne dvorane, oduševljenom zagrebačkom publikom.

Prigodom 25. godišnjice Lučićevog djelovanja na glazbenom polju priredila je Muzička akademija u Hrvatskom glazbenom zavodu 1931. godine kompoziciono veće sa repertoitom samo Lučićevih djela: Simfonija u f-molu, dvije Balade, Kantata »Noć na Uni«, »Vilin zdenac« i nekoliko narodnih zborova. U svom referatu prof. Franjo Dugan prikazao je njegov stvaralački rad, a gotovo sva dnevna štampa donijela je vrlo laskave pohvale o njemu.

Kulminacija njegovog uspjeha i rada kao i javnog priznanja bila je kad je 1934. godine njegova škola »Polyhimnija« priredila koncert isključivo Lučićevih djela.

18. ožujka 1972. godine ugasio se život hrvatskog genija, kompozitora, orguljaša, umjetnika i muzičkog teoretičara, plemenitog čovjeka i vrsnog pedagoga, iscrpljenog od napornog i intenzivnog rada cijeloga svoga života.

Gotovo sva Lučićeva djela su i umjetnički vrijedna. Njegove vokalne kompozicije manjeg opsega kreću se uglavnom u granici jedne oktave, odišu pobožnošću, miris su rodnog kraja, polaganog su ritma, kao npr.: »O Isuse izranjeni«, i poput gregorijanskog korala daje prednost tekstu.

Ima popijevaka pisanih i slobodnijim stilom npr.: »Lijepa si, o Marijo« gdje se obilno služi alteracijom i modulacijom. Lučić voli stare tonalitete, osobito dorski i frigijski, stoga je većina njegovih djela prožeta frigijskim elementima, što je karakteristika turopoljskog narodnog melosa. Osim toga snižena terca, kvinta i sekta česte su pojave turopoljskih melodija i vrlo blizu istarskim ljestvicama.

U vokalnim kompozicijama većeg opsega, tj. polifonim kompozicijama gdje spadaju u prvom redu mise u As-duru i Es-duru Lučić se manifestirao kao izvrstan poznavalac fraze, imitacije i kontrapunkta. Za vrijeme moga studija na Papinskom Institutu u Rimu jednog dana reče mi profesor orgulja Mo Erich Arndt: »Vidim po Vašem smislu za fraziranje da ste imali vrsnog profesora iz polifonih oblika«. To je opet potvrda naprijed rečenog

i u prilog dobrom kontrapunktičaru i majstoru fraze prof. Franji Lučiću. Njegove dionice kreću se samostalno s vlastitom fizionomijom. On piše slobodno i nije rob shema, što je uvjetovalo da stvori vlastiti stil.

Među ovim kopozicijama ima ih koje odišu romantikom, jer posjeduju dramtiziranje teksta, ponekad tonalno neodređene harmonije, sekvence i modulacije. Česta pojava u njegovim djelima, naročito polifonim skladbama, jesu dinamički kontrasti između piana i forte i obratno, kao u »Oče našu«, zatim izmjena homofonog i polifonog stila. Homofonijom želi naglasiti tekst, te u tu svrhu upotrebljava mjestimično paralelne oktave. Polifonija je uvijek jasna, a dionice vođene logično. Kao izvrstan poznavalac svog instrumenta, orgulja, tako piše orguljsku pratnju da majstorski dialogizira sa zborom.

Da ilustriramo njegov način pisanja dosta je navesti riječi Ma Albe Vidakovića što ih piše za »Sanctus« njegove mise u Es-duru: »Početak Sanctusa i obje Hosanne odaju majstorsku ruku, vješta kontrapunktičara koji spontanom i prirodnim gibanjem pjevačkih dionica stvara zanimljivo glazbeno tkivo, puno zamaha i poleta, da sve zajedno svrši u zvučnoj i snažnoj gradaciji«. (Op. cit.). Opet dalje nastavlja Vidaković za istu misu: »Djelo je doista vrijedno, da bude na repertoiru ne samo koncerata, nego i svakodnevnih praktičnih izvedaba za vrijeme liturgijskih obreda«. (Op. cit.)

Od Instrumentalnih kompozicija većeg opsega jesu »Koncerat za orgulje i orkestar u c-molu« iz 1913. godine; zatim Simfonija u f-molu iz 1917. godine, što je ujedno i prva simfonija u našoj hrvatskoj muzičkoj literaturi; zatim druga Simfonija u d-molu iz 1934. godine kao i Tocata u F-duru za orgulje. Najkarakterističnija jest: »Elegija« u f-molu za orgulje. Za vrijeme mog studija orgulja pripovijedao mi je o postanku Elegije: »Pišući ovo djelo imao sam pred očima pejsaž tihe mirne ravnice koju miluju posljednje zrake sunca. Napisao sam je jer me zamolio dr. Čedo Dugan za kolaudaciju orgulja zagrebačke katedrale. Istu sam priredio za orkestar dodavši joj još jedan Scherzo«. U Elegiji osjeća se narodni ugođaj i puna je raznih muzičkih misli koje sve zajedno daju jednu skladnu cjelinu. Inače njegova instrumentalna djela podsjećaju na Bacha.

I na koncu da završim riječima Janka Barléa: »Talenat, iskrenost, znanje, idealizam, skromnost i marljivost su značajke karaktera čovjeka i pedagoga Franje Lučića.« (Sv. Cecilija, godina 1931. str. 64.).

LITERATURA:

- Muzička Enciklopedija, sv. II, Zagreb, 1963., str. 125.
 Etza Rapp, Franjo Lučić kao crkveni skladatelj, Diplomaska radnja, Zagreb, 1967. godine.
 Hrvatski zmaj, god. 1944. str. 47, 50, 56. — Antun Goglia
 Sv. Cecilija, Zagreb, god. 1931., sv. II, str. 64. — Janko Barlé.
 Sv. Cecilija, Zagreb, god. 1943., sv. IV, V, str. 61 i 148. — Albe Vidaković
 Direktna saopćenja od Prof. Franje Lučića

POPIS SKLADBI PROF. FRANJE LUČIĆA

MISE

1. *Hrvatska misa u C-duru*, za mješoviti zbor ili puk uz pratnju orgulja, 1920.
2. *Hrvatska misa u c-molu*, za mješoviti zbor, 1924.
3. *Missa solemnis u As-duru*, za mješoviti zbor i orgulje, 1912.
4. *Missa Eucharistica jubilaris* u Es-duru (napisana za duvači orkestar, a kasnije uz pratnju orgulja) 1940.

MOTETI I SKLADBE VEĆEG OPSEGA

1. *Oče naš u D-duru*, mješoviti četveroglasni zbor, 1906.
2. *Oče naš u h-molu*, četveroglasni mješoviti zbor, 1906.
3. *Sveta noć*, napisana na tekst Vilka Novaka, 1910.
4. *Ave Maria*, 1910.
5. *Zdravo Marijo*, 1913.
6. *Kraljice neba*, za sopran i alt solo, mješoviti zbor i orgulje, 1913. Nalazi se u rukopisu.
7. *Stabat Mater*, za bariton solo i orgulje, 1913.
8. *Lauretanske litanije u F-duru*, za sopran i alt solo, mješoviti zbor i orgulje, 1913.
9. *Tantum ergo u A-duru*, četveroglasni mješoviti zbor.
10. *Ave Maria*, za tenor solo, violinu i orgulje, 1922.
11. *Oče naš*, četveroglasni mješoviti zbor, 1923.
12. *Svetom Ćirilu i Metodu*, napisana na tekst D. Domjanića, 1925.
13. *Pet moteta* — Psalmi na hebrejski tekst, nalaze se u rukopisu tri su sačuvana a dva izgubljena, 1932.
 - a) *Adonaj moloh*, četveroglasni mješoviti zbor uz orgulje
 - b) *Mim'komo*, četveroglasni mješoviti zbor i orgulje.
 - c) *K'vodo*, četveroglasni mješoviti zbor i orgulje.
14. *Ascendit Deus*, muški zbor, 1936.
15. *Oče naš*, za bas solo i orgulje, 1940.

PUČKE I NABOŽNE POPIJEVKE

1. *Tantum ergo u D-duru*, 1904.
2. *Zbogom ostaj*, 1904.
3. *O Isuse izranjeni*, 1905.
4. *Bože velji*, 1905.
5. *Majci Božjoj žalosnoj*, 1905.
6. *Skrušen padam*, 1907.
7. *Oče naš u G-duru*, 1907.
8. *Veni Sancte*, 1908.
9. *Nadgrobnica*, 1908.
10. *Za pokojne*, 1908.
11. *O Djevo blažena*, 1910.
12. *O spasiteljna Zrtvo*, 1913.
13. *Tolkoj ubo*, 1913.
14. *Marijo svibnja Kraljice*, 1913.
15. *Tantum ergo u G-duru*, 1913.
16. *Tantum ergo u D-duru*, 1913. Nalazi se u rukopisu.
17. *Tantum ergo u F-duru*, 1913. Nalazi se u rukopisu.
18. *Tantum ergo u Es-duru*, 1913. Također u rukopisu.
19. *O Marijo milosti*, 1913.
20. *Svetom Jakovu*, 1913. Rukopis izgubljen.
21. *Ne bojim se*, u rukopisu, 1913.
22. *Dobri Kriste*, u rukopisu, 1913.
23. *O rumena ružice*, 1915.
24. *O silni jaki Bože*, 1915.

25. *Za prosne dane*, mješoviti zbor ili puk, 1915, rukopis izgubljen
26. *Lauretanske litanije* u Es-duru, 1916.
27. *Lijepa si o Marijo*, na tekst dr. Iv. Šarića, 1918.
28. *Pohvale imenu Gospodnjem*, 1924.
29. *Svetoj Klari*, na tekst D. Domjanića, rukopis izgubljen, 1929.
30. *Se tebe ima rad*, 1929.
31. *Svetom Antunu*, 1935.
32. *Na dan sudnji*, 1940.
33. *O srce žrtvo dostojna*, 1943.
34. *Blagi Bože*
35. *Ti koja mati si*, pisana na tekst D. Domjanića. Nalazi se u rukopisu.
36. *Ustaj rode*, u rukopisu.
37. *Danak svaki*, isto u rukopisu.

SKLADBE ZA ORGULJE

1. *Preludij i fuga u g-molu*, 1906.
2. *Fugetta u a-molu*, 1906.
3. *Preludij i fuga u d-molu*, 1908.
4. *Tocata i fuga u F-duru*, 1909.
5. *Sonata u c-molu*, 1909.
6. *Legenda u a-molu*, 1910.
7. *Koncerat za orgulje i orkestar u c-molu* (prvi koncerat te vrste u domaćoj glazbenoj literaturi 1913.
8. *Fantazija i fuga u c-molu*, 1932.
9. *Fantazija i fuga u e-molu*, 1933.
10. *Elegija u f-molu*, 1935.
11. *Koral*, na popijevku Zdravo Djevo čista, 1943.
12. *Koralni preludij u f-molu*, 1943.
13. *Andante za orgulje*, 1943.
14. *Fuga u G-duru*, 1947.
15. *Mala fuga u d-molu*, 1947.
16. *Preludij u c-molu*

DUHOVNO-PROGRAMNA DJELA

1. *Božićne popijevke* za pjevanje i klavir, u dva sveska, 1911. i 1929.
2. *Radujte se narodi*, za tenor solo, violinu i orgulje, 1913.

TEORETSKO-PEDAGOŠKA DJELA

1. *Elementarna teorija glazbe i pjevanja*, 1922.
2. *Harmonija*, 1924.
3. *Solfeggio*, obuka zbornog pjevanja, 1934.
4. *Jednostavni kontrapunkt*, 1936.
5. *Elementarna teorija glazbe i pjevanja*, 3 sveska, 1940.
6. *Kontrapunkt*, 1951.
7. *Polifona kompozicija*, 1954.
8. *Muzički kalendar*, 1934.

ORKESTRALNA DJELA

1. *Improptu u g-molu*, 1909.
2. *Legenda u a-molu*, za veliki orkestar, 1910.
3. *Simfonija u f-molu*, za veliki orkestar, 1917.
4. *Simfonija u d-molu*, za veliki orkestar, 1934.
5. *Scherzo u g-molu*, 1924.

GUDAČI KVARTET

1. *Gudači kvartet u d-molu*

SKLADBE ZA GLASOVIR

1. *Rondo*, 1910.
2. *Scherzo*, 1920.
3. *Tri pjesme bez riječi*, 1927.
4. *Preludij i fuga u c-molu*, 1934.
5. *Sonatine*, 1943.
6. *Romantika*, 1937.
7. *Pjesme rođene grude*, 10 kompozicija, 1934.
8. *Skladbe za mladež*, 1940.

SOLO POPIJEVKE

1. *Sedam solo popijevaka*, 1924.
2. *Tkeš si fletno, tiho tkeš*, za tenor i glasovir, 1934.
3. *Molitva Margarete*, za sopran i glasovir, 1931.
4. *Snešica, po brvi hodi*, 1925.
5. *Vre tičekeki spiju*, za tenor i glasovir, 1929.
6. *Vehni fiolica, Tatek veli, Na Ivanje*, 1943.
7. *Golub guče, Japo mam, Nemam oca, Kosci, Prošel je Lepi Juro*, 1945.
8. *Na okancu*, 1907.
9. *Dodi amo*, 1907.

SVJETOVNE POPIJEVKE I ZBOROVI

1. *Himna mladosti*, muški zbor, 1907.
2. *More*, muški zbor, 1907.
3. *Čežnja*, muški zbor tenor solo, 1908.
4. *Spas brodara*, mješoviti zbor i tenor solo, 1908.
5. *Svuda vlada mir*, muški zbor, 1909.
6. *10 istarskih pučkih popijevaka*, harmonizacija, 1910.
7. *Ljubica*, muški zbor, 1911.
8. *Budjevice povrh tvrdog grada*, za vojnu muziku, 1912.
9. *Narodni zborovi*, mješoviti, 1912.
10. *Cvijeće iz narodnog vrta*, ženski zbor i orkestar, 1913.
11. *Narodni vijenac*, muški zbor, 1914.
12. *Noć na Uni* — Kantata, 1917.
13. *Turopoljska himna*, mješoviti zbor, 1919.
14. *Turopoljski narodni zborovi*, mješoviti, 1930.
15. *Spi Jalšina* — Balada, 1923.
16. *Vilin zdenac*, mješoviti zbor, 1924.
17. *Narodni muški zborovi*, 1926.
18. *Narodni vjenčić*, dječji zbor, 1927.
19. *Oj javore*, muški zbor, 1935.
20. *Raca plovi po Dravi*, mješoviti zbor, 1934.
21. *Oj Savice*, 1934.
22. *Međimurska Himna*, 1946.
23. *Lepi Juro, Vre tičekeki spiju, Tkeš si fletno*, Za orkestar i solo. 1950.
24. *Narodna svita*, dječji zbor i orkestar, 1953.
25. *Turopoljski narodni vjenčić*, I., II., I. sv., mješoviti zbor i komorni orkestar, 1963.
26. *Tekla voda, Tužna roza i Jur tri noći*, 1964.